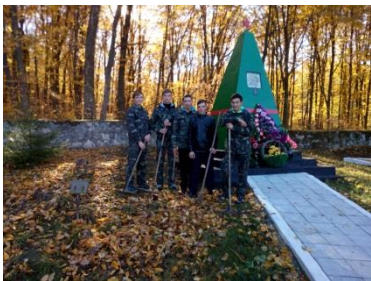

*Вічна пам'ять тим, хто не дожив до сьогоднішнього дня,
хто загинув за визволення Батьківщини...*

Низький уклін вам, шановні ветерани Другої світової війни...

МИ ЗНОВУ ПРИЙДЕМО ДО ВІЧНОГО ВОГНЮ...

26 жовтня 2018 року відбулася відкрита виховна година патріотичного виховання «ІСТОРІЯ МОГО НАРОДУ, ІСТОРІЯ ЖИВА», присвячена 74-річниці вигнання фашистських окупантів з України.

*Тим, у кого в 20 на скронях з'явилась сивина,
Тим, хто своїми руками борони тягав,
Тим, хто колгоспи з руїн піднімав,
Тим, хто сам дітей рятував,
Тим, хто переніс лихоліття війни,
Це свято присвячуєм ми.*

Чим далі відходять від нас грізні роки Другої Світової війни, тим чіткіше та яскравіше постає подвиг нашого народу і відвага збройних сил. 28 жовтня 2018 року...

Заступник директора з виховної роботи Шинкаренко В.В. коротко розповіла про цю славетну дату – 28 жовтня, наголосила на священному обов'язку кожного вічно берегти пам'ять про героїв війни. Студенти переглянули кадри документальних стрічок про білі сторінки Другої світової війни, на сцені студенти відтворювали живі картини «Чорна піхота», «Поклонимось великим тим рокам..», звучав метроном, хвилина мовчання чеканила мовчазну тишу, і молоде покоління: юнаки та дівчата з вдячністю несли квіти до пам'ятного знака загиблим в роки Другої світової війни працівникам коледжу, викладачам, студентам; до меморіальної дошки пам'яті Олександра Дзюбелюка... Дорогою ціною дісталася нам Перемога. Минатимуть роки, змінюватимуться люди, покоління і настане той час, коли зовсім не залишиться живих свідків того страшного лихоліття, але пам'ять про них житиме вічно! Студенти – учасники художньої самодіяльності коледжу подарували гостям подарунки та червоні троянди, вірші та пісні часів їхньої молодості.

За ініціативи студентської ради коледжу в рамках місячника патріотичного виховання у коледжі стартувала АКЦІЯ «Відвідай. Низько поклонись», в ході якої силами студентів впорядковані поховання часів Другої світової війни у Трихівському та Казковому лісі (АЛІІ група куратор Кримчак В.В.) та пам'ятник загиблим біля учбового господарства коледжу (студенти спеціальності «Лісове господарство»), «Пушка» (Доліба М.С.М ДХІІ група).

28 жовтня 2018 року – 74 річниця визволення України

Історичні міфи, пов'язані з вигнанням нацистських окупантів із України

Міфи

Спростування

Визволення означає – принесення волі, але в 1944 році цього не трапилось.
Визволення України відбулося тільки 24 серпня 1991 року з розвалом
Радянського Союзу.

Радянський Союз до 1941 року був тоталітарною державою, нею він залишився і після 1944 року. Партийна диктатура і політичні репресії не зникли.

**Вигнання
німецьких
окупантів
було
визволенням
України**

Під час війни радянське керівництво намагалось заохотити народ України до боротьби, апелюючи до патріотичних почуттів та обіцяючи демократизацію політичного режиму після перемоги. Зокрема, українській інтелігенції та митцям дозволено звертатися до тем, які до тих пір таврували як «буржуазний націоналізм»; чотири армійські фронти названі «українськими»; запроваджено орден Богдана Хмельницького; засновано республіканські міністерства оборони та закордонних справ.

Та вже одразу по завершенню війни багато із зазначених починань були згорнуті, засуджені, або нереалізовані. Включення УРСР напряму до складу ООН слугувало політичним цілям СРСР і про жодну суверенну позицію України на міжнародній арені не йшлося.

Не вважаючи вигнання німецьких окупантів визволенням, українське націоналістичне

підпілля продовжило боротьбу за незалежність України.

Після повернення радянської влади на територію України, сталінське керівництво кардинально збільшило масштаби каральних депортацій великих груп населення до віддалених регіонів СРСР. Депортацій зазнало польське населення Західної України, а також родини осіб, яких підозрювали у допомозі українському підпіллю та УПА. З Криму повністю депортований кримськотатарський народ, а також місцеві греки, болгари, вірмени. Різних правових обмежень і переслідувань зазнали особи, що перебували на окупованій території, остарбайтери, полонені червоноармійці.

Внесок України у розгром гітлерівської Німеччини та її союзників важко переоцінити.

**Росія могла
перемогти
німецьких
окупантів
і без України**

Жителі УРСР взяли активну участь у протидії гітлерівській агресії. За весь час війни між СРСР та Третім Рейхом 1941-1945 років жителі УРСР склали приблизно 7 мільйонів або 23% особового складу Збройних сил СРСР, що більше, ніж військо Великої Британії, яка мобілізувала близько 6 мільйонів своїх громадян. Українці воювали у складі радянських збройних сил і партизанських загонів, були відзначені багатьма високими нагородами. Вихідці з України були представлені серед командного складу збройних сил СРСР.

За оцінками Інституту історії НАНУ, прямі людські втрати України становили від 8 до 10 мільйонів осіб, що більше ніж сукупні людські втрати Великої Британії, Сполучених Штатів Америки, Франції, Польщі та Канади (близько 7,4 мільйонів).

Для потреб фронту працювала потужна промисловість УРСР, значна частина якої евакуйована в тил – до Росії та Середньої Азії.

Україна була серед республік СРСР, які перші прийняли на себе удар гітлерівських військ.

Бої на території України розтягнулися із заходу на схід більше, ніж на тисячу кілометрів і тривали понад рік. Це дозволило зосередити військові та промислові ресурси у внутрішніх регіонах СРСР, підготуватися до контрнаступу взимку 1942 року.

У будь-якому разі історія не знає умовного способу, а спроби моделювання дій РСЧА без українських людських і промислових ресурсів радше ставлять під сумнів твердження В. Путіна про перемогу «і без України». Загалом до антигітлерівської коаліції входило 58 держав і суверенних територій, внесок більшості з них був значно менш вагомим, ніж українського народу.

Перемога над нацистськими окупантами – спільне досягнення антигітлерівської коаліції та визвольних рухів.

Всі заслуги у вигнанні німецьких окупантів належать радянським збройним силам і партизанам.

Друга світова війна – глобальний конфлікт, і всі її учасники були тісно пов'язані між собою. Можна говорити про різний внесок держав у перемогу, однак невірно приписувати усі заслуги одній країні. Радянський Союз користувався військово-технічною та іншою підтримкою своїх союзників по антигітлерівській коаліції. За програмою ленд-лізу, СРСР отримав значні обсяги військової техніки, озброєння, продовольства та інших матеріалів, необхідних для підтримки економіки і ведення бойових дій. Німеччина не могла зосередити всі наявні сили проти радянських військ, оскільки була змушена одночасно воювати з союзниками на інших фронтах, в тилу, на морі та в повітрі.

Не варто забувати, що опір гітлерівцям чинили українці різних політичних спрямувань. Свій внесок у боротьбу з німецькими окупантами зробив також український національно-визвольний рух. Українські націоналісти, згуртовані в лавах підпілля, УПА та інших повстанських формувань, вступали у бої, протидіяли репресивній та грабіжницькій політиці окупаційної адміністрації, проводили антигітлерівську пропаганду.

Друга світова війна (01.09.1939 – 02.09.1945) – найкривавіший глобальний конфлікт, у ході якого загинуло за різними оцінками від 50 до 85 мільйонів людей.

Війна для України почалася 1 вересня 1939 р. із нападу нацистської Німеччини на Польщу. Внаслідок переділу Центральної і Східної Європи між нацистами і комуністами до складу Радянського Союзу у 1939 році були включені території Західної України та Західної Білорусії, а в 1940 році – країни Балтії, Бессарабія та Північна Буковина.

Для України Друга світова війна – національна трагедія, під час якої українці, позбавлені власної державності, змушені були воювати за чужі імперські інтереси і часами вбивати інших українців.

Внесок саме українців у розгром нацизму як солдат Радянської армії (понад 6 млн) та вояків УПА (понад 100 тис.), так і про тих українців і вихідців з України, які перебували у військових з'єднаннях інших держав: Польщі (120 тис. у 1939 р.), США (до 80 тис. у 1945 р.), Канади (до 45 тис. у 1945 р.), Франції (до 5 тис. у 1940 році). З різних причин українці воювали і по інший бік: у військах Німеччини (від 600 осіб у 1939 році до 250 тис. у 1941-45 рр.), Румунії (24 тис.), Угорщини (до 20 тис.), Словаччини (до 2 тис.), Хорватії (1,5 тис.).

Прямі людські втрати України у Другій світовій війні становлять 8-10 млн. осіб, економічні – 285 млн тогочасних рублів. Разом з тим, Друга світова війна відкрила для українців руйнівну “силу” обох тоталітарних режимів. Всім відомі злочини нацистів на окупованих територіях України (Голокост, розстріли мирного населення, спалення сіл). Разом з тим довгий час замовчувались численні злочини комуністичного режиму на нашій землі. Серед яких – розстріли політичних в'язнів у Західній Україні в червні-липні 1941 року, знищення центру Києва восени 1941 року; підриг Дніпрогесу і знищення в Одесі поранених червоноармійців, скинутих в море разом із санітарними машинами тощо.